

Vampyyrit

LASSE LINDQVIST

- Pidä ittes miehenä, Olli sanoi velmusti hymyillen ja läppäsi minua kevyesti hartioille.
- Aina. Tsemppiä Karoliinan kanssa, senkin pukki.

Iskin Ollille silmää, avasin ulko-oven ja kuulin puolittain rappukäytävän puolelle Ollin ylimielisyyttä tavoittelevan äänen.

- Karo on ihan sulaa vahaa mun käsittelyssäni.
- Näkis vaan, huikkasin jälkeeni ja suljin oven.

Rappukäytävässä tuoksui vasta leivottu pulla. Pullan tuoksu leijaili nenään siitä kulmauksesta, jossa Niemisten ovi jökötti tervetulotoivotuksineen. Jostain etäältä kuului koiran haukahtelua – pienen koiran ääntelyä, sellaisen, joka yritti kuulostaa isommalta ja pelottavammalta kuin todellisuudessa oli.

Ulkona oli jo pimeää. Kelmeästi valaisevat katulamput tekivät Viitaniemen pienistä kaduista kiehtovia. Kaikki näytti erilaiselta kuin päivänvalossa. Päivisin Viitaniemi oli vähän tylsän näköinen alue: liian arkinen ja liian tuttu. Melkein kaikki talot olivat valkoisia. Siinä oli jotain hypnoottista. Katsoin pikkuteitä, joilla olin ajanut ensimmäisillä ajotunneillani. Liikenne oli Viitaniemessä vähäistä. Tuntui kuin koko kaupunginosa olisi ollut usein puolinukuksissa.

Jollain itselleni vieraalla tavalla pidin Viitaniemestä, jonka yläasteella olin viettänyt nuoruuteni arimmat kasvukaudet. Pahamaineinen yläaste olikin ollut mukava opinahjo, josta olin saanut paljon kavereita. Useat parhaista kavereistani, Olli mukaan luettuna, olin saanut Viitaniemen aikoinani.

Kävelin korkean valkoisen talon vierestä. Sitä kutsuttiin Torahampaaksi, virallisesti se oli Viitatorni. Se oli yksi kaupungin korkeimmista taloista. Talon yläkerroksista näki erinomaisesti isolle urheilukentälle, jossa kaupungin jääpalloyleisyys JPS pelasi kotiotteluitaan. En uskaltanut luoda katsettani talon yläkerroksiin. Äkkijyrkkään ylöspäin katsominen huimasi. Niskani olivat kivikovat. Olimme Ollin kanssa käyneet salilla ja tehneet raskaimmat penkkipunnerrussarjamme aikoihin. Oli kiire päästä rantakuntoon, kesä teki jo tuloaan. Mielessäni nautin treenijakson

hedelmistä, vähäpukeisten tyttöjen katseista, niitä katseita varten olin uurastanut puuduttavaa salitreeniä läpi hyisen talven.

Ylitin tien heti Torahampaan ohitettuani. Jalkani pakottivat minut Jaroslavlin aukiota kohti. Ohitin illan hämärässä hohtavat vesialtaat ja pimeässä uhkaavalta näyttävän patsasrakennelman, joka muodostui omituisista hahmoista – kuin toisiinsa kiinnittyneistä ilmassa leijuvista korkeushyppääjistä.

Puhelin alkoi väristä taskussa. Sina soittaa, luki ruudussa. En vastannut. Halusin aikaa miettiä, mitä hänelle sanoisin. Sina ei ollut tyttöystäväni. Ei vielä. Hän oli vain hyvä ystäväni. Sina vaikutti olevan kiinnostuneempi kaveristani Kallesta. Odotin hetkeä, jolloin tyttö huomaisi minut muutenkin kuin ystäväniä.

Kavereiden kanssa ollessani häpesin Sinan kanssa puhumiani pitkiä puheluita. Kaverit piikittelivät ompelukerhosta, johon selvästi kuului, kun kaveerasin tytön kanssa, mutta en päässyt kavereutta pidemmälle. Heidän mielestään kukaan täysijärkinen nuori mies ei tuhlannut kallista aikaansa pelkkään tytön kanssa kaveeraamiseen, sillä naiset olivat olemassa aivan toista syytä varten.

Käännyin Jaroslavlin aukion jälkeen oikealle Eilan puistoon. Istuin puusta tehdyn ison ankan päälle. Ankalla oli pelottava ilme, psykoottinen katse. Ihmettelin, miksi niin pelottavailmeisiä ankkvoja oli tuotu lasten puistoon. Pimeässä ankat olivat kuin noiduttuja. Ankat oli aseteltu sillä tavoin vastakkain, että niiden keskellä seisoessa tuntui kuin ne voisivat minä hetkenä tahansa hyökätä kimppuuni. Mieleeni tuli Hitchcockin elokuva *Linnut*.

Pihlaja huojui edessäni. Rykäisin ja valitsin Sinan numeron. Sina kuulosti iloiselta. Syykin selvisi – hän oli kaverinsa Katan luona viettämässä tyttöjen iltaa. Melkein haistoin omenasiiderin makean tuoksun puhelimen läpi. Sina nauroi juuri sitä tutuksi tullutta ja jollain tavalla ihastuttavan onnellisen kuuloista siiderinaurua, johon olin tottunut jo viime kesänä, kun olimme yhdessä maistelleet mietoja alkoholijuomia Tuomiojärven rannan läheisellä nurmikkoalueella. Olimme olleet useina kesäiltoina nurmikolle levitetyillä vilteillä juomiemme kanssa, mutta aina isossa kaveriporukassa, joten olin joutunut ihailemaan Sinan siiderinaurua aina pienen etäisyyden päästä. Tyttö oli jakanut huomiotaan Matiakselle, Kallelle ja Oskarille. Olimme jo silloin olleet Sinan kanssa hyviä ystäviä, mutta kaveriporukoissa ollessamme Sina oli jättänyt minut aina vähän statistin rooliin, sivustaseuraajaksi. En ilmeisestikään ollut se jätkä, vaarallinen ja kiehtova, jonka kanssa tyttö halusi heittäytyä seikkailuun. Olin liian kiltti ja kunnollinen – täydellinen ystävä, mutta vain ystävä.

Nyt Sina puhui kuitenkin kujertelevasti ja kiusoitellen.

— Missä sä muuten nyt olet? hän kysyi muun juttelun lomasta.

Kerroin olleeni Ollin luona ja olevani matkalla kotiin nukkumaan. Kerroin raskaasta salitreeneistäni. Sanoin olevani kuolemanväsynyt.

— Sääli. Sä olisit voinut tulla tänne mun ja Katan kanssa. Me kaivattaisiin tänne miesseuraa. Ajateltiin, et sulle me soitettaisiin ekana, Sina sanoi.

— Tai oikeastaan tuo Kata sua tänne kaipaili, hän lisäsi nauraa kihertäen.

Taustalta kuului Katan kiihtynyt korkea ääni.

— No en varmaa, Sina valehtelee!

Olin oikeasti väsynyt, joten kieltäydyin kutsusta kohteliaasti. Mieleni olisi tehnyt mennä ottamaan selvää, mitä tytöt tahtoivat. Toisaalta, olisi karmeaa, jos joutuisin Sinan ja Katan nolattavaksi. Jos menisin paikalle, haluaisin olla mies, enkä selvin päin sohvan nurkassa aristeleva miehen irvikuva, jota tytöt voisivat hiprakkanauruisina kiusoitella. Olisi sitä paitsi ahdistavaa olla kahden tytön kanssa ainoana miehenä. Jos voisin olla vain toisen kanssa, ehkä hallitsisin tilanteen, mutta kahden nuoren naisen kanssa en kokenut mahdollisuuksiani hyväksi.

Kuuntelin Sinaa vielä hetken, kunnes alkoi tulla vilu. Päätin olla mies ja tokaisin hetkellisen itsevarmuuden puuskan yllättämänä matalalla äänellä, jota en tuntenut omakseni:

— Tiedän, että te ette voi vastustaa mun charmiani, mutta nyt mä menen oikeasti nukkumaan. Kauniita unia, tytöt.

— Senkin ylimielinen kusipää, ei me sua tänne noin kipeästi kaivata, saadaan me tänne muitakin miehiä! Sina huudahti muka loukkaantuneesti.

— Sweet dreams, hän lisäsi kuitenkin äänellä, joka sai minut kuuman levottomaksi.

Sina ei ollut koskaan ennen puhunut minulle sillä tavoin. Hän oli flirttaillut minulle! Olin kerrankin uskaltanut olla jotain muuta kuin oma epävarma ja kiltti itseni. Olin jo jonkin aikaa puolihuolimattomasti tarkkaillut niitä kavereita, jotka saivat baareista aina naisseuraa kotiin

viemisiksi. Yritin kehittää itselleni samanlaista itsevarmuutta, olla samaan aikaan hauska, aavistuksen kiusoitteleva ja nenäkäs, joskus jopa hivenen ylimielinen. Tiesin, että liian ylimielinen ei saanut olla, silloin naiset alkaisivat pitää kusipäänä. Nyt tunsin, että olin ymmärtämässä tuota peliä. Suurin osa naisista janoi makuuhuoneisiinsa niitä miehiä, jotka tekivät aivan niin kuin itse halusivat, eivätkä miehiä, jotka nöyristelisivät ja kiltisti taipuivat kaikkiin naisten esittämiin pyyntöihin ja toivomuksiin. Kiltti mies saattoi olla naiselle kuin lottovoitto, hyvä isä, turvallinen tukikallio, mutta pikkuhousuja sellainen mies ei saanut kostutettua.

Istuin vielä hetken puisen ankan selässä. Lueskelin Sinalta aiemmin saamaani tekstiviestiä. Sina, punatukkaisena ja sinisilmäisenä, välkkyi mielessäni. Olin usein nähnyt hänestä unia, joissa hän oli hymyillyt minulle viekoittelevasti ja kutsuvasti. Aamuisin olin kuitenkin aina joutunut kohtaamaan totuuden: Sina ei oikeasti ollut minusta kiinnostunut muuten kuin hyvänä ystävä!

Päätin, että joku päivä vielä saisin suudella Sinan pehmeän punattuja huulia.

Katsahdin oikealle. Keinut heiluivat kevätuulessa. Täysikuu loi ujoa hohdettaan hiekkaiseen maahan. Sitten näin näyn, joka pakotti minut räpyttelemään silmiäni ja puistamaan päätäni. Minun ja keinujen välissä, vähän sivussa ja varjossa, oli puiston penkki, jolla istui kaksi hahmoa.

Kuinka pelottavilta hahmot näyttivät!

Ne istuivat ison koivun katveessa. Minua alkoi kylmätä. En pystynyt liikahtamaan. Tuijotin kuin hypnotisoituna pitkiä hiuksia, jotka heiluivat tuulessa. Vaaleat kiharat hiukset, ilmeisesti naisen, liikkuivat tuulessa, mutta mikään muu hahmoissa ei liikkunut. Ei pienintäkään hievaudusta. Hahmot olivat täysin paikallaan, eivätkä reagoineet mitenkään tuuleen tai puun oksien liikkeeseen. Toinen heistä oli osittain kalju. Vain vähän harmahtavia hiuksia reunusti kaljuuntuvaa päälakea. Hän näytti harmahtavine takkeineen ja päälakeella hieman heiluvine hiuskiehkuroineen kuin hajamieliseltä professorilta. En voinut olla aivan varma värisävyistä, en edes heidän kasvojensa väristä, sillä yön uhkaava pimeys teki näkemisen vaikeaksi.

Hahmot nojasivat ikään kuin toisiinsa. Naiseksi luulemani hahmon pää oli vinossa miehen olkapäätä vasten – jotenkin luonnottomassa asennossa. En nähnyt pienintäkään liikettä, en vaikka olin katsonut niitä jo pidempään. Miten en ollut huomannut niitä äsken puhuessani puhelimeen? Mistä ne olivat tulleet? Mikseivät ne olleet kiinnittäneet kovaääniseen puheeseeni mitään huomiota? Olivatko ne edes ihmisiä?

Ilma tihkui uhkaavaa mystiikkaa. Puiset psykoottiset ankat, hievahtamattomat hahmot... Koko puisto oli kuin unta. Nousin varovasti ja hiivin lähemmäs penkkiä, jolla hahmot istuivat. Sydäntä kylmäsi. Voi, miten kamalan pelottavia hahmot olivat! Ei mitään liikettä, ei mitään muuta kuin tuo aavistuksen keinumainen hiuskiehkuroiden liike tuulessa. Olin vähällä huutaa ääneen. Purin huultani ja pidätin hengitystäni. Seisoin paikallani kuin patsas.

Vampyyreja, olivatko ne vampyyreja? Niiden ihossa oli jotain outoa, jotain, joka toi mieleeni salaiset vampyyritutkimukseni. Kummankaan kasvot eivät olleet punaiset kuin itseään elinvoimaa täyteen imeneen vampyyrin eivätkä liioin vaaleankalpeat kuin heikkovoimaisemmilla vampyyreilla. Silti niissä oli kuin molempien ääripäiden karmeus samaan aikaan.

Olin salaisten tutkimuksieni aikana kohdannut Jyväskylän yössä harvakseltaan vampyyreja, joiden kasvot punoittivat luonnottomasti ja jotka olivat rumimpia otuksia, mitä olin ikinä nähnyt. Niiden metkuihin olin tottunut ja niitä osasin käsitellä, kuten osasin käsitellä myös älykkäitä herrasmiesvampyyreja. *Twilight*-sarjan vampyyreja – joista kaverini joskus puhuivat – olin pilkannut, heidän siloteltua, kaunispiirteistä ulkonäköään, sillä tiesin, etteivät oikeat vampyyrit olleet sellaisia.

Pilkkaamiseni loppui, kun olin alkanut nähdä myös heidänlaisiaan kotikaupunkini yössä.

En kertonut havainnoistani kavereilleni. Jatkoin heidän trendikkäiden vampyyriensa pilkkaamista, etteivät he olisi epäilleet syytä muuttuneisiin asenteisiini. Söpöt vampyyrit olivat yhtä lailla oikeita, eivät niin vaarallisia, mutta sellaisia, joita ei kannattanut vähätellä. Olin joskus vakoillut heitä kaupunkimetsissä, silloinkin kun he olivat tehneet sellaista, mitä ulkopuolisen ei olisi ollut soveliasta katsoa. Aivan kuten pelottavimmat, rumat vampyyrit, myös *Twilight*-vampyyrit kokoontuivat kaupunkimetsissä lähellä paikkoja, joista salakäytävät lähtivät heidän salaiseen maailmaansa, jossa he saattoivat pysytellä pitkiäkin aikoja piilossa auringonvalolta. Suurimman osan ajasta vampyyrit pysyivät toisella puolella, mutta välillä he onnistuivat tunkeutumaan kaupunkiini salakäytävien läheisyyteen virittämistäni ansoista huolimatta. En tiennyt, miten se oli mahdollista, olinhan varautunut kaikilla konsteilla, joiden uskoin tehoavan vampyyreihin.

Pidempään vampyyreita tutkittuani olin havainnut sattumalta, että toisella puolen Jyväskylää salakäytävät johtivat vanhakantaisempien, pelottavampien vampyyrien luo, toisella puolella kaupunkia metsiin eksyi modernin kuvaston mukaisia kaunispiirteisiä vampyyreja. Olin ymmärtänyt asian vasta muutettuani toiselle puolelle kaupunkia ja vietettyäni enemmän aikaa minulle vieraammissa metsissä.

Vampyyrien tutkiminen oli kohtaloni, sen olin tiennyt siitä lähtien, kun olin nuorena ja sinisilmäisenä melkein menettänyt henkeni seurattuani ovelaa herrasmiesvampyyriä. Onni oli silloin ollut puolellani.

Nämä hahmot, jotka istuivat hievahtamattomina Eilan puiston penkillä ja joita nyt ajattelin vampyyreiksi, eivät olleet pelottavia kumpienkaan tuntemieni vampyyrien tapaan. Ne olivat pelottavampia, koska en ollut varma, miten niitä tulisi käsitellä. Ne olivat samaan aikaan eläviä ja kuolleita tavalla, joka oli minulle vieras ja jonka en uskonut olevan mahdollinen.

Olin seissyt paikallani liian pitkään. Tunsin, etten ikinä pääsisi pakoon.

Pakotin jalkani liikkeeseen, vaikka hahmot eivät tehneet elettäkään hyökätäkseni kimppuuni. Juoksin hahmoista pois päin, samaan suuntaan, josta olin tullut. Katsoin hengästyneenä taakseni. Hahmot olivat penkillä yhä, aivan samalla tavoin ja samassa asennossa kuin aiemmin. Todella omituisia... Liikkuisivat tai puhuisivat jotain! Ne eivät olleet ihmisen kaltaisia, niissä oli muutakin – synkkyyttä, jota en osannut kuvata sanoin. Juoksin järven rantaan ja yritin ajatella lohduttavia ajatuksia ja unohtaa näkemäni. Olisin voinut nähdä hahmojen kasvot, jos olisin kääntynyt. En uskaltanut. Samaan aikaan minua kadutti, että jänistin. En ollut aiemmin joutunut niin suuren pelon valtaan.

Täysikuu hohti taivaalla. Jostain läheltä kuului lokkien epävireistä rääkynää, koko ilmapiiri oli samaan aikaan kiehtova mutta myös karmiva. Aivan kuin olisin joutunut kauhuleffaan. Isot puut käyristyneine pitkin oksineen toivat mieleeni Stephen Kingin kauhutarinat. Iso nurmialue leikkipuiston vieressä tihkui mystiikkaa. Vain hyvin harva uskalsi liikkua siellä öisin.

Rantaa pitkin kiemurteleva hiekkatie oli hiljainen. Jatkoin matkaa tietä reunustavien hieskoivujen välistä kuin hiljaista kunniakujaa pitkin. Kaikki oli kuin unta, mutta liian todellista uneksi. Jostain kuului läähätystä. Hätkähdin. Lenkkeilijä se vain oli, niitä, jotka juoksivat kuulokkeet korvillaan omissa ajatuksissaan. Nainen oli kaunis, hieman Sinan näköinen. Olisin halunnut pysäyttää hänet, mutta en tiennyt mitä sanoa.

Jatkoin lähemmäs rantaa, tuttua haapojen reunustamaa hiekkatietä pitkin. Isot puut muuttuivat uhkaavimmiksi, niiden oksat olivat kuin valtavia lonkeroita. Alkoi sataa. Ilmassa leijui nenää ärsyttävä keväinen tuoksu. Tuoksu oli myös lumoava, samankaltainen kuin nuorten naisten hieman liian makeat parfyymit.

Järvi näytti tummalta, kuunvalo valaisi veden pintaa. Kuitenkaan ei ollut hiljaista, ei enää. Jossain lokit olivat jatkaneet rasittavaa rääkynäänsä. Mitä ne oikein kirkuivat, tappelivatko ne? En nähnyt, en tiennyt. Rannassa oli täytynyt tapahtua jotain hirveää ja lokit olivat kerääntyneet verta vuotavan ja murhatun ihmisen ympärille.

Ei. Kaikelle täytyi olla jokin täysin luonnollinen selitys, ajattelin. Samaan aikaan tiesin, että oli asioita, joille ei ollut niin kovin luonnollista selitystä. Oli olemassa pelottavia asioita, joihin tavalliset ihmiset eivät uskoneet. He eivät vain olleet ehtineet kohdata todellista pelkoa.

Hengitin rauhallisesti sisään ja ulos. Minun oli unohdettava pelkoni. Alitajuntani työnsi koko ajan mitä hirveimpiä mielikuvia sekoittamaan päätäni. Se oli outoa. En juuri koskaan pelännyt mitään, mutta olin pelännyt kymmenien minuuttien aikana enemmän kuin koskaan aiemmin. Tunsin

öisellä Viitaniemellä olevan minuun lamaanuttava vaikutus. Aivan kuin paikka itsessään olisi luonut pelot mieleeni.

Oikealla puolellani avautui laaja autio ruohoalue – se ikään kuin nousi vinosti ylöspäin kukkulalle. Alue näytti brittiläiseltä nummelta, joka oli ilmestynyt kuin tyhjästä keskelle Jyväskylää. Ohitin vinon, kuin kaatumaisillaan olevan puistonpenkin, joka nojasi isoon syreenipensaaseen.

Vasemmalle katsoessani näin suurten puiden välistä lokit, jotka lensivät villisti ympäriinsä kuin kehää kiertäen. Ne ääntelivät pistävästi räähkyen.

Mikä lintuja riivasi? Voi, mikä!

Linnut saivat minut voimaan pahoin. Pidätin oksennusta, ja pelkäsin niiden hyökkäävän. Tarkemmin kuunnellessani havaitsin, että ne kuulostivat säikähtäneiltä.. En uskaltanut astua lähemmäs. Päilyilin joka suuntaan. Kuka tahansa voisi hyökätä! Kaikkein eniten pelotti, etten tiennyt, mitä pelkäsin. Pakotin jalkani liikkeeseen. Olisi lähdeävä pois päin. Ties vaikka liikkumattomat vampyyrihahmot heräisivät horroksestaan ja alkaisivat janota vertani.

Edessäni oli väärin päin käännettyjä veneitä sekä alkeellisen näköisiä rumia, korkeita koppeja, jotka oli rakennettu uimareita varten.

Istuin kivelle. Jatkaisinko eteenpäin vai menisinkö uudestaan Eilan puistoon? Ympäriiltäni kuului omituista narinaa. Haukoin henkeäni. En nähnyt mistä ääni kuului. Se taisi olla vain puu, joka rasahti, mutta jotenkin mekaanisen kuuloisesti. Aivan kuin puusta olisi ollut ruuvi löysällä. Vaihdoin istumapaikkaa toiselle kivelle, märällä ja hiekkaiselle.

Olisiko kaikki hyvin, jos kävelisin kotiin ja menisin nukkumaan? Ei, en saisi unta. Entä jos menisin sittenkin Sinan ja Katan kanssa viettämään siiderintuoksuista yötä? Minulla olisi kerrottavanani kummitusjuttuja tytöille. Ei, en voisi syödä sanojani ja perua nukkumaanmenoani, kun olin kerrankin onnistunut kuulostamaan vakuuttavalta Sinan korvissa. Parempi oli antaa tytön kaivata minua, kaivata itsevarmoja sanojani.

Lähdin uudelle visiitille Eilan puistoon. Se oli kohtaloni. Minun oli pakko saada tietää enemmän. Minun oli uskallettava, minun oli oltava mies, minun oli oltava se sama peloton vampyyritutkija, joka olin normaalisti.

Kävelin puistoon toisesta suunnasta, jotta voisin nähdä penkillä istuvien hahmojen kasvot.

Väsyneet raajani liikkuvat kuin itseksensä. Yritin olla ajattelematta pelottavia hahmoja. Jos alkaisin kuvitella mitä kauheuksia puistossa saattoi tapahtua, en voisi mitenkään mennä sinne. Teeskentelin itsevarmaa. Ei, minä olin itsevarma!

Pelon unohtaakseni soitin Mikolle, jonka tiesin olevan kavereidensa kanssa pelaamassa rahapanoksista Texas Hold 'Emia. Kyselin muina miehinä pelin kulusta ja tilanteesta. Naurahtelin kännisen Mikon huonoille vitseille ja kuuntelin taustalta kuuluvaa naurunremakkaa. Joku pojista huudahti naismaista äänensävyä tavoitellen ”Mikko, housut jalkaan!”.

Puista tippui vesipisaroita. Olin aivan Eilan puiston vieressä, mutta puistoa reunustavat hieskoivut peittivät näkyvyyden. Pysähdyin, puhuin vielä hetken Mikon kanssa, toivotin hänelle onnea peliin ja suljin puhelimen.

Kohtalon hetki oli käsillä.

Varovaisin askelin hiivin kohti paikkaa, jossa tiesin keinujen sijaitsevan. Päätin kävellä keinuille rennon huolettomasti, etteivät penkillä istuvat hahmot epäilisi mitään. En katsonut penkkiä kohden, en pystynyt. Menin keinuun istumaan ja näppäilin puhelintani aivan kuin en olisi yhtään kiinnostunut mistään muusta.

Sitten... salamannopeasti kauhun kylmäämänä käänsin päätäni penkin suuntaan... ei mitään! Penkillä ei istunut yhtikäs ketään, eikä siinä ollut yhtikäs mitään. Näköhavainto oli helpottava, mutta tunsin vartaloni tärisevän. En tiennyt missä vampyyrihahmot olivat. Ne voisivat hyökätä mistä suunnasta tahansa. Entä jos ne olivat yhä penkillä, olivat vain muuttaneet muotoaan, muuttuneet näkymättömiksi? Penkin alla maassa oli jotain kiiltävää. Katselin ympärilleni ja kävelin varovasti penkkiä kohden.

Pysähdyin. Yön pimeys karmaisi. Rytmihäiriöinen sydämeni pomppi epätahtia niin pitkään, että olin soittaa hätänumeroon. Sydänkohtaus se ei ollut. Olin vain kuolla kauhusta.

En uskaltanut istua penkille. Vedin penkin alta kiiltävää paperinpalaa. Se oli jokin etiketti, joka oli rypyssä. Se näytti aivan tuiki tavalliselta olutpullon tai siideripullon etiketiltä, mutta siinä luki jokin sana, jota en ymmärtänyt. Miksi maassa oli pelkkä etiketti? Olivatko penkillä olleet hahmot jättäneet paikalle johtolangan, vai olivatko he vain sammuneita juoppoja? Tässä oli jotain muuta takana. Tunsin, etten ehkä ikinä saisi arvoitukseen vastausta.

En tiennyt, olinko helpottunut vai pettynyt. Maleksin pois puistosta, menin takaisin järveä kiertävälle hiekkatielle. Entä jos ne etsivät minua, jahtasivat minua, yllättäisivät minut hyökkäämällä jostain pimeästä puskasta tai paksurunkoisen puun takaa? Minulla ei ollut mitään, jolla olisin voinut puolustautua – paitsi kulunut pieni linkkuveitsi, jonka olin lähtiessäni ottanut farkkujeni taskuun.

Kuulin äänen. Säpsähdin. Rusakko se vain oli.

Minun oli pakko päästä pois Viitaniemestä, pakko päästä lähemmäs kotia, sillä en kestänyt enää lокkien rääkynää, taivaalla syyttävästi hohtavaa täysikuuta, enkä mielikuvaa hahmoista, jotka luultavasti himoitsivat vertani jossain. Juoksin.

Oikealla puolellani näkyvä metsä näytti noidutulta. Aavemetsältä. Se oli kuin jostain muinaisesta sadusta, luokseen kutsuva ja luotaantyöntävän pimeä. Tavallisesti pidin pimeydestä, kauhuelokuvista ja yön hämärässä piilottelevista metsiköistä, mutta olin nyt itse kuin kauhuelokuvassa. Tämä ei ollut leikkiä. Tämä oli totta.

Näin silmäparin. Apua! Otus liikkui vähän ja katsoi minua kohti yössä kiiltävine silmineen. Pysähdyin. Pimeys teki näkemisen vaikeaksi. Kurkkua kuristi. Kokosin ajatuksiani, hoin itselleni, ettei ollut syytä pelätä. Käänsin katseeni pois ja kävelin rauhallisesti otuksesta välittämättä. Lisäsin vauhtia ja juoksin. Tuskanhiki valui joka puolella kehoani.

Metsä näytti hyökkäävältä, puut ulottivat pitkiä oksiaan polulle päin. Melkein kuin ne eläisivät. Minun oli päästävä eroon kauhun tunteesta!

Hiekkatien päätyttyä käännyin oikealle ja juoksin liikennepuistoa reunustavalla kuluneella asfaltilla. Missään ei ollut ristin sielua, aivan kuin kaupunki olisi ollut täysin autio. Ohitin tehdasmaiset rakennukset, mutta en uskaltanut kääntyä vasemmalle ja jatkaa järven rantaan pitkin Tuomiojärven uimarannan suuntaan. Pelkäsin ympärilläni kuiskivaa metsää liikaa. Ne saattoivat olla siellä piilossa, puiden takana. Hiljensin juoksuni kävelyksi. Kävelin vähä väliä ympärilläni katsellen ylös mäkeä, joka vei turvallisemmille seuduille lähemmäksi kaupungin katuja ja pois metsien välittömästä läheisyydestä.

Tulin Rajakadulle. Kaupungin turvallisimmalla kadulla saatoin huokaista helpotuksesta. Pyyhin hikistä naamaani paitani hihaan. Katu oli autio. Vain pari ajossa olevaa rekkaa pyyhälsi ohi. Ohitin ammattikorkeakoulun ja ortodoksikirkon, mutta varoin katsomasta tarkemmin niiden takana tumman vihreinä jyrkästi nouseviin metsiköihin. Jatkoin kulkuani kohti Taulumäkeä, kunnes ohitin kirkon, ohitin ruokakaupan ja käännyin Lohikoskelle.

Viitaniemi oli noiduttu. Kertoisin kaikille, etteivät menisi yöaikaan Viitaniemeen. Samaan aikaan pelkäsin. He nauraisivat minulle. Pitäisivät hulluna. Ei! Ujo olin ollut – ujo olin joskus vieläkin – mutta hullu en ollut. Levoton olo palasi. Joutuisin aina pelkäämään Viitaniemessä yöaikaan liikkuvien ihmisten puolesta. Tiesin, etten saisi nukutuksi koko yönä, en ehkä koskaan.

Kotiin, nopeasti kotiin, minun on päästävä kotiin, hoin mielessäni. Lohikosken kaduilla juostessani maisemat soljuivat ohi unenomaisesti kuin olisin ollut elokuvassa, jota pikakelattiin eteenpäin.

Hikisin sormin yritin avata kotioven, mutta en saanut avainta kääntymään lukossa. Vääntelin ja kääntelin avainta. Ovi ei auennut! Kuulin askeleita. Pian vampyyrit upottaisivat janoiset hampaansa kaulani ympärille! Tuskastuin. Askeleet lähenivät. En uskaltanut katsoa taakseni.

Askeleet kuuluivat selkäni takaa. En pelastuisi! Juuri, kun olin menettämässä toivoni, avain asettui lukossa oikeaan asentoon ja sain oven auki.

Hengityksen tasaannuttua riisuin kengät, hiippailin sukkasillani vessaan varoen herättämästä pikkusiskoani ja vanhempiani. Seinäkello tikitti olohuoneessa. Pesin hikiset kasvoni vedellä ja katsoin peilistä säikähtäneeseen asentoon halvaantunutta naamatauluani. Näytin kuolleelta, eläväkuolleelta. Pelästyin ilmettäni.

Rauhoitu, rauhoitu, rauhoitu, hoin itselleni puuskutukseni lomasta ja katsoin silmiäni kiiltävästä peilistä. Näytin mielipuolelta, olinko sittenkin hullu, olinko kuvitellut kaiken? Ei, se ei ollut mahdollista!

En ikinä kertoisi näkemästäni sanaakaan, en voisi tehdä sitä, en koskaan, kukaan ei kuitenkaan uskoisi minua. Tiesin, että kaupunki saattoi täydenkuun aikaan kuhista vampyyreita. En kai vain tuntenut kaikkia vampyyrilajeja. En tuntenut Eilan puiston vampyyreja.

Käynnistin tietokoneen. Keitin teetä, tein pari voileipää ja toin kaiken huoneeseeni. Avasin Wordin, tuijotin tyhjää valkoista ruutua, jolle aloin kirjoittaa kokemastani. Kirjoittaisin tarinan, sillä tarinoita kirjoitettiin todellisten kokemusten pohjalta. Kukaan kauhukirjailija ei myöntänyt tekevänsä niin. He eivät saaneet kertoa totuutta.

Vampyyrikirjoja kirjoittivat yleensä vampyyrit – joskus niitä kirjoittivat vampyyrien kanssa veljelevät ja vampyyritutkijat. Vampyyreita tutkivien verenkatkuisia havaintoja ei uskottu, heidät tuomittiin yhteiskunnassa mielisairaiksi, niinpä heidän oli kerrottava näkemänsä ja kokemansa fiktion kautta. Osa vampyyrikirjailijoista vältteli kirjailijatapaamisia tai osallistui niihin ainoastaan pimeän aikaan. Oli myös vampyyreita, joilla oli edustaja, joka lähetettiin edustamaan vampyyria kirjailijatapaamisiin ja pr-tilaisuuksiin, mutta kirjoja nämä edustajat eivät kirjoittaneet. Lukijat vain luulivat kirjojen olevan niiden ihmisten kirjoittamia, joiden naaman olivat nähneet yhdistettävän kirjailijanimeen. Parhaimmat vampyyrikirjailijat osasivat uskottavasti eläytyä vampyyreihin – omasta elämästään oli helppoa kirjoittaa. Jos totuus paljastettaisiin, olisi laadukas vampyyrikirjallisuus vaarassa kuolla sukupuuttoon. Vampyyrikirjallisuus ei ollut paitsi hyvää viihdettä, vaan se oli myös bisnes, josta kustannusyhtiöt olivat riippuvaisia.

Kaikki kauhukirjallisuus ei toki ollut kaupallisesti kannattavaa. Sellainen kirjallisuus oli kuitenkin usein mielenvikaisten otusten tuottamaa, mutta kukaan ei tiennyt, miten vaarallisia nämä kirjoittajat olivat ympäristölleen. Siksi kirjoittajat pysyivät vaii. Siksi heidän kustantajansa pysyivät vaii. Kirjoittajat pelkäsivät joutuvansa hullujenhuoneelle tai jäävänsä kiinni selvittämiksi jääneistä rikoksistaan. Joskus he olivat myös tehneet karmeuksia, joita eivät tienneet tai muistanee tehneensä.

Fiktiiviset henkilöt, joita kirjailijat loivat, olivat ehkä keksittyjä, mutta heidän kokemuksensa – kauhunsa – oli totisinta totta. Vampyyrikirjailijat osasivat myös kuvata uhriensa kauhua. Kustannustoimittajat auttoivat heitä, jotta vampyyrit osaisivat paremmin asettua myös ihmisten nahkoihin. Joku saattaisi kysyä, mistä tiedän tämän kaiken. Äitini on kustannustoimittaja. Hän on tuonut kirjailijoita joskus kotiimme illalliselle. Kerran hän erehtyi tuomaan kotiimme vampyyrin. Hän oli silloin vasta aloittanut työssään, eikä tiennyt vielä kovin paljoa kustannusyhtiön toiminnasta, eikä kauhukirjallisuuden kirjoittajista. Vampyyri ei tehnyt meille mitään. Hän joi punaviiniä ja puhui kiihkeästi verenjanostaan. Oikeasti olen vampyyri, hän sanoi minulle lähtiessään ja iski silmäänsä. Hänen olemuksessaan oli jotain lepakkomaista ja päällään hänellä oli Brats-yhtyeen paita. Eräänä iltana äitini kertoi minulle humalapäissään totuuden kustannusyhtiönsä kauhukirjailijoista. Äiti ei yleensä koskaan juonut itseään humalaan, viina sai hänet aina puhumaan totuuksia. Seuraavana aamuna hän sanoi lasketelleensa luikuria. En uskonut. Hän perui sanansa aprillipäivänä.

Kauhukirjoissa kuvattuja asioita siis tapahtui todella, kaikkialla. Vain osa ihmisistä näki kauhua usein. Olin yksi heistä. Kirjoittaisin yhden uuden tarinan. Vain harva uskoisi sen todeksi, parempi niin.

Mutustelin voileipää ja katselin kirjahyllyäni, joka koostui kauhukirjoista: Kingiä, Stokeria, Koontzia, Lovecraftia, Edgar Allan Poeta, Anne Ricea, John Ajvide Lindqvistiä, James Herbertiä... Niin paljon mustakantisia kirjoja, niin paljon kuvitelmiksi väitettyjä totuuksia! Vampyyrikirjoja, niitä oli enemmänkin, niitä oli joka puolella. Kirjojen alapuoliselta hyllyltä löytyi musiikkia, King Diamondin ja Alice Cooperin kaikki studiolevyt ja musiikkia vampyyreista – paljon musiikkia vampyyreista! Hörppäsin lopun teen kupistani ja aloin kirjoittaa. Sormeni tärisivät.

Kirjoitin nopeasti, aivan pilkulleen siten kuin kaikki tapahtui, mutta keksin itselleni uuden nimen. Lopulta pyyhin keksimäni nimen pois, päätin jättää päähenkilön nimen mainitsematta. Keksin tarinaan itselleni ystäviä, sellaisesta lukijat pitivät. Olli voisi olla parhaan ystävän nimi, ajattelin. Miten luotettava ja leppoinen nimi! Keksin Sina-nimisen tytön, koska olin ollut nuorempana ihastunut Sini-nimiseen tyttöön, mutta ujouttani pilannut koko jutun. Keksin pystyväni edes hetken puhumaan keksimälleni Sinalle vakuuttavasti, olevani pelimies, koska se oli mahdollista tarinan maailmassa.

Laitoin korvakuulokkeet päähäni. ”*The Trees Have Eyes*” lauloi kauhumetallin kruunaamaton kuningas, King Diamond. Sävähdin, sain kylmiä väreitä ja kirjoitin lisää paniikinomaisen tarpeen pakottamana. Puhelin tärähteli viestin merkiksi, voisiko se olla Sina – ei, tuskin voisi olla, tuskin

oikeasti, sillä kertomukseni ei ollut vielä lähelläkään valmista. Vasta tarinani ollessa pidemmällä voisivat fiktiohahmoni herätä henkiin, vasta silloin niistä voisi tulla todellisia.

Kirjoittaisin onnellisen lopun, sellaisista lukijat pitivät.

Sina ei antanut minun kirjoittaa niin onnellista loppua kuin halusin.

Kohtasin hänet ortodoksikirkon takaisessa metsässä suurella kivellä. Sina kutsui minut sinne yöaikaan. Hän puhui puhelimeen kuiskaten ja lupasi kertoa salaisuuden. Hän oli kaunis, kauniimpi kuin koskaan ennen, ja samaan aikaan hänessä oli jotain vierasta. Hänen hiuksensa olivat punaisemmat kuin ennen, verenpunaiset. Hän oli hermostunut, puhui sekavasti ja vilkuili kengänkärkiinsä. En ollut tottunut sellaiseen Sinaan. Hän ei pystynyt kertomaan salaisuutta, vaan keräsi rohkeutta ja pitkitti väistämätöntä. Hän tuli aivan lähelleni ja katsoi minua alahuuli vavisten. Hänen silmissään oli hypnoottinen loiste. Tuoksut huumaavalta, hän kuiskasi.

Suutelimme.

Kosketimme kiihkeinä toisiamme. Tunsin hänen laihan vartalonsa muodot kuljettaessani käsiäni hänen paitansa alla. Nännit olivat koholla. Hän oli jääkylmä. Katsoin hänen silmiinsä. Hän hengitti raskaasti. Hänen kasvonsa olivat kalpeat, valkeat, paikoin sinertävät, epätoivoisella tavalla kauniit. Aistin hänen himonsa, hänen perimmäiset aikeensa – jotenkin erilaiset kuin minun inhimilliset himoni.

Silmänräpäyksessä Sinan salaisuus paljastui minulle, hän janoi vertani ja onnistui miltei toteuttamaan hurmeiset himonsa.

Onnekseni olin varautunut. Aistin että kaikki ei ollut oikein ja onnistuin pakenemaan juuri kun hän oli upottamassa hampaansa kaulaani. Anteeksi, hän huusi jälkeeni, tai ehkä kuulin omiani. Minä en voi itselleni mitään, olin kuulevinani hänen tuulessa kaikuvan kuiskauksensa. Kääntyessäni en enää nähnyt häntä.

En ole nähnyt Sinaa sen jälkeen.

Ortodoksikirkon takaisesta metsästä löydettiin mies, jonka kurkku oli raadeltu auki. En halunnut kuulla enempää, vaihdoin radiokanavaa.

Eilan puiston vampyyrien salaisuus ei ole selvinnyt, ei selviä ehkä koskaan.